

COLUMN

SCHRIJVERSPODIUM - PEPIJN LIEVENS

Mijn ma was een cafédochter. Allee ja, nie de dochter van 't café zelf, hé. Da kan nie, hé. Da zou nogal wa zijn. Dat er een bevruchting van bierschuim en sigarettenrook tot stand was gekomen. Da ze negen maanden in den onderbuik van 't café gezeten had, in de kelder. 't Eeuwig regen- en dampvocht als vruchtwater. Een navelstreng verbonden met een biervat. En da ze dan, hopa, na veel wringen en wroeten de wijde wereld was in gekatapulteerd, de gelagzaal. Nee, zo is da nie gegaan. Cafés baren geen kinderen, hé. Cafés baren hoogstens toogwijsheden, gebrabbelde grappen, kaartersvloeken en braaksel. Nee, z' is de dochter van de cafébaas en zijn madam, mijn grootouders. René en Jeanne! Da zijn namen die gemaakt zijn om te roepen, hé. 't Was altijd van: 'René, geef mij een pint!' 'Jeanne, waar is den dweil? d' Er heeft er hier enen op de vloer gezeikt.' René en Jeanne! Da zijn namen die 'k nooit zacht of warm heb horen uitspreken. 't Was nooit een keer van: 'René, wat een mooi maanlicht danst in de schemering van uw etablissement'. Of: 'Jeanne, ik zie u graag tot ver voorbij de einder, tot in de krochten van het heelal'. Nee. 'Jeanne, 'k wil met u poepen!' 'Hela, hela, manneke, ge gaat hier subiet een keer buitenvliegen en ge gaat uw pint mogen laten staan, hé!' Algemene stilte. Zo'n grof dreigement. Uw pint, dat heilig vocht, moeten laten staan, zonder ze te mogen uitlebberen tot op den bodem. Wow. Als mijn ma thuiskwam van 't school, was 't eerste da ze deed, achter den toog kruipen, op haar teentjes gaan staan, de tapkraan laten lopen om haar onverzadigbaren dorst te lessen aan den teut. Daarna zette ze haar aan 't tafelke bij 't raam, achter de sanseveria's, en deed ze proper en braaf haar huiswerk. Den achterkant van de bierkaartjes gebruikte ze als kladblaadjes. Diezelfde bierkaartjes nam ze soms mee naar 't school. Op de voorkant stond er: Stella Artois, het bier voor de ware sportman. Op den achterkant had haar pa een paar woorden gekrabbeld: 'Helaas kon ons Maria dezen ochtend niet aanwezig zijn op school, ze was verhinderd wegens omstandigheden'. Die omstandigheden waren da ze 's ochtends om zes uur slaapdronken van de trap was gesukkeld om 't café te kuisen. Om de sporen verspild biervocht en bloed van zattemansgevechten van de vloer te schuren. Om de tranen van de toog te schrobben, tranen van ruziënde koppels, waarvan de ruziemakers in kwestie de volgende dag met hun benevelde koppen zelf niet meer wisten da ze ze gebleit hadden. Mijn ma moest de plakatief, glastrinkelkes en gemorste asse van de tafels krabben. Ze spoelde de urinoirs met bleekwater tot de aangekoekte piskristallen nog maar vaalgouden tekeningen waren. Dáárvor moest ze om zes uur in den ochtend opstaan. Maar den helft van den tijd waren de laatste klanten nog aan 't nachtbraken, zat mijn grootmoeder met haar kop op haar armen aan een tafelke te snurken, en lag mijn grootvader uitgeteld achter zijn toog, met een van geelzucht gekleurd gezicht en schuimbellekes op zijn

lippen, alsof dat hij 's nachts veranderd was in wat dat hij aan de man bracht, een bruisende pint. Mijn ma ging in haar slaapkleed naast den jukebox zitten en speelde honderd keer achtereen 'tzelfde liedje, tot dat alle klanten verjaagd waren, tot da mijn grootvader wakker was geworden en hij zijn vrouw bij haar voeten naar boven had gesleept. Het liedje dat mijn ma altijd maar uit den jukebox liet schallen was van Louis Armstrong, 'What a Wonderful World'.

SCHRIJVERSPODIUM NODIGDE TWEE TONEELAUTEURS UIT OM IN OOSTENDE INSPIRATIE OP TE DOEN VOOR EEN NIEUWE TONEELTEKST: PEPIJN LIEVENS EN MARCEL OSTEROP. TIJDENS UITGELEZEN AAN ZEE BRENGEN ZE VERSLAG UIT, MET VANDAAG: MARCEL OSTEROP. MEER INFO OP WWW.SCHRIJVERSPODIUM.BE

TELEX

Dagelijks vanaf 11u kunnen de kleinste festivalbezoekers terecht in het Familiepark. Naast de theatervoorstellingen *Circo Fiasco* (11u en 18u, 3+), *De Vlucht van de wesp* (13u30 en 16u30, 8+) en *Tocht* (15u en 19u, 10+) zorgen het Mout en Basje van Alles loopt op rolletjes vzw, samen met Mechelen Kinderstad voor een bruisend kindermeetingpoint .

- Om 12u30 komt Tuur de Weert langs om een verhaal te vertellen in de grote woonwagen.
- Vanaf 14u draagt Jan Ducheyne doorlopend kinderpoëzie voor.
- Om 14u30 zal Sebastien Dewaele enkele nummers uit zijn Loud Reed-hommage *Andy en Karolien* zingen.

#BXL Minuit 3 werd aangevuld: Bart Maris (master of ceremony) en Code 314 (filmmaker en dj) feat. VJ Bombaklak; ook C.A.C.A. en Cheresse staan op de affiche.

Vandaag zijn er gratis FRIETJES (met een sausje) te verkrijgen op vertoon van de TAZ-medewerkersbadge bij frituur 't Hazegras (Graaf de Smet de Naeyerlaan 20).

TAZ by night, de marathon in samenwerking met Schrijverspodium die vanavond zou plaatsvinden, wordt om organisatorische redenen uitgesteld tot volgend jaar.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Tina Ameel, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE#5

THEATERAANZEE.BE

MAANDAG 02/08/2010

INTERVIEW

THEATERMENTOREN OVER HUN WERKWIJZE

Programmator Maarten Soete had het er al over in zijn ABC: de mentoren. Ze zijn nieuw op het festival en vervangen de jury; wel kiezen ze nog twee jonge makers die hier in residentie aan een nieuwe creatie kunnen werken.

Een gesprek met Wouter Hendrickx, acteur die in 1998 samen met Geert Van Rangelberg zelf nog laureaat is geweest, en Peter Anthonissen, ex-juryvoorzitter van TAZ. Wouter volgt het werk op van Thomas Dudkiewicz en Peter gaat in gesprek met Stefanie Claes en Bert Hana.

Is dit mentorschap een grote verandering in vergelijking met het jurystelsel van vorig jaar?

Wouter Hendrickx: "Ik vind het een goed initiatief. Het is de eerste keer, dus we moeten nog zien of het ook in de praktijk zal werken. De slaagkansen van de dialoog zullen zowel afhangen van de jonge makers als van de mentoren."

Peter Anthonissen: "Sommige dingen zijn gelijkend maar het is toch behoorlijk anders. De grote verandering is dat ik met een aantal makers, vooral dan degene die ik moet opvolgen, intensief contact heb. Als jurylid waren de contacten vluchtiger. Algemeen genomen denk ik wel dat deze jonge mensen gebaat zijn bij de gesprekken en dat ze voor de nodige verdieping zorgen."

Hoe pakken jullie de opvolging aan?

WH: "Ik vond het heel fijn om het gesprek met de jonge makers aan te gaan, al is mijn verhouding tot de voorstelling me nog niet altijd helemaal duidelijk. Voorlopig kijk ik gewoon en stel ik veel vragen achteraf, niet om lastig te doen, maar om te weten wie ze zijn en waarom ze iets op die manier willen vertellen. En niet alleen bij Thomas, ik wil met alle makers hier gesprekken aangaan, of hun werk mij nu boeit of helemaal niks doet."

PA: "Bij mij zal het snel een dramaturgische babbel worden, omdat dat mijn achtergrond is. Ik kijk naar de voorstelling en vertel dan in eerste instantie wat ik gezien heb. Ik vind het heel belangrijk om eerst het werk te zien en er dan pas met hen dieper op in te gaan." >>

Wat zijn de sterke punten van het werk dat jullie opvolgen?

WH: “Het charmeerde mij. Het was origineel. En hij speelt ook heel goed. Ik heb al een fijn gesprek gehad met hem. Ik kende hem of zijn werk niet, maar een vraag die direct bij me opkwam, was: waarom speel je in het Engels? Ook al voel ik mij dan een ouwe zak. Ik snap wel de link met het materiaal, maar toch vind ik het vreemd. Hij zei dat hij het geprobeerd had in het Nederlands, maar dat hij niet tevreden was met het resultaat.”

PA: “Ik vind dat het werk van Stefanie een sterke beeldende kracht heeft. Ook brengt ze het rituele aspect op een spannende manier in haar voorstelling. Nog een sterk punt is dat ze vanuit een concreet historisch gegeven vertrekt en dat dan weer overstijgt. Wat mij erg aanspreekt in het werk van Bert is de manier waarop hij het grensgebied tussen fictie en werkelijkheid opzoekt. Maar zijn werk is ook nieuw voor mij, dus ik moet het zeker opnieuw gaan bekijken.”

Welke criteria zijn voor jullie belangrijk om te beslissen wie er zal winnen?

WH: “Dat is moeilijk om te zeggen. Het is voor mij ook nog wat zoeken naar de juiste manier om naar het werk te kijken. Ik wil niet te kritisch zijn of te veel verwachten, ik wil vooral kijken naar wat de voorstelling met mij doet, en dat vergelijken met hoe ik op de andere voorstellingen reageer. Ook de gesprekken met de andere mentoren kunnen veel duidelijk maken.

“Ik hoop dat de gesprekken met de makers wel degelijk een impact zullen hebben. Als je iets één keer ziet, is het soms moeilijk je er een oordeel over te vormen. Een voorstelling is nooit twee keer hetzelfde. Veel hangt af van hoe je zelf in je vel zit, en hoe de voorstelling die ene avond gespeeld werd. Een winnaar uitkiezen is sowieso heel moeilijk. Het is geen dankbare job. Het is alsof je zegt: jij bent goed bezig en jij niet.”

PA: “Het zal nog zoeken zijn vanuit die nieuwe functie, maar we hebben sowieso de intentie om naar het potentieel van de maker te kijken en de belofte die ze inhouden. Dat was in het verleden ook al zo, maar door de gesprekken die we voeren kunnen we de voorgeschiedenis en het parcours dat de maker aflegt meenemen in onze beslissing.” (CVC)

**# INTERVIEW
MUZIEKCURATOR FRANK VAGANÉE**

Er was de afgelopen dagen haast geen concert of Frank Vaganée en zijn Brussels Jazz Orchestra zaten er voor iets tussen: *Vliegen tot de hemel*, *Mama Africa*, Wannes Cappelle en de *Matinée Dansante*. Na afloop van weer zo’n intensieve festivaldag spraken we met Frank Vaganée.

“We hebben de repetities telkens tot een minimum beperkt. Dat kan ook niet anders als je met zo’n grote groep werkt. Voor het optreden met Wannes Cappelle en de *Matinée Dansante* hebben we één keer gerepeteerd, voor *Vliegen tot de hemel* kwam daar nog een doorloop bij. Met Tutu Puoane hebben we zelfs niet gerepeteerd omdat we vaker samenspelen met haar. Dat kan omdat deze band eclectisch denkt en verschillende genres aankan. We zijn heel blij dat het zo goed gelopen is, maar evengoed ook blij dat het voorbij is. Het bobijntje raakt echt wel af.

“Het mooie aan de concerten die we op TAZ mochten brengen, is dat we op enkele dagen voor 2 à 3.000 mensen

hebben kunnen spelen. Mensen die vooraf allicht nog nooit van ons gehoord hadden of ons toch nog nooit in levende lijve hadden gezien. De drempel naar het BJO ligt opnieuw een beetje lager. Ik denk dat het publiek ook hoort dat we steeds op zoek zijn naar een sfeer, een groove, een energie en dat we geen klinische, perfecte band zijn. Het zijn de kleine kantjes, zoals een solo die net iets te lang uitloopt, die het af maken.

“De arrangementen voor de nummers van Wannes Cappelle komen helemaal uit de koker van Gyuri Spies, onze geluidsman maar daarnaast dus ook componist en arrangeur. Het is uitzonderlijk om iemand met zo’n muzikaal oor als technicus te hebben - hij stelt de hele bezetting op hun gemak. Bij Tutu Puoane hebben we dan weer enkele jonge muzikanten de kans gegeven om te arrangeren. Dat geeft telkens verschillende kleuren en klanken, en toch blijft het altijd herkenbaar als het Brussels Jazz Orchestra. *Vliegen tot de hemel* heb ik zelf gearrangeerd, het blijft natuurlijk iets speciaals om dat dan te mogen spelen voor een publiek. De *Matinée Dansante* was dan weer een trip terug naar de heimat. Bijna iedereen bij ons is ooit begonnen bij een van de talloze amateurorkesten die het typische repertoire van Duke Ellington en Glen Miller brengen. Voor mijzelf was het zeker twintig jaar geleden. Een erg aangenaam nostalgisch weerzien, ook al zijn we dat repertoire ontgroeid en creëren we nu eigen, hedendaagse werk. Elk optreden was dus volstrekt verschillend, alleen het publiek was telkens even warm en enthousiast. Daarom was dit op alle vlakken uitzonderlijk, *one of a kind*.

“Ook na TAZ houdt het niet op. Nog deze maand stellen we onze nieuwe cd voor aan de Côte d’Azur, spelen we in Bremen met de befaamde Franse accordeonist Richard Galliano en bereiden we ons voor op *Porgy and Bess*, de opera van George Gershwin. Dit najaar presenteren we onze nieuwe cd ook in België en hernemen we *Vliegen tot de hemel*, daarna resideren we nog in de Dizzy Gillespie Jazz Club in New York en trekken we naar Rusland. Maar dat kan allemaal nog even wachten. En morgen? Om 9u breng ik mijn dochter naar de bus voor een scoutskamp.” (JD)

**# MAJORETTEKETET
DO’S AND DON’TS MET EEN STOKJE**

Club Terminus werd gisteravond ingepalmd door vijftien Brusselse vrouwen met stokjes, ook wel majoretten genoemd. Onder het programma *BXL Minuit* gaven ze samen met Colonel Sweetback het startschot van de vierde avond/nacht. De groep Majoretteketet is ontstaan na een cursus in de Brusselse Markten. Els Lenaerts, Majoretteketet van het eerste uur, zet nog snel een paar majorette-eigenschappen op een rijtje.

Belangrijke eigenschappen van de perfecte majorette, hen bijgebracht door Les Mignonettes, dé klassieke majorettengroep uit Brussel:

- # de lach: altijd, maar verfiynd, niet de tandpastaglimlach
- # de houding: mooi recht, met één hand achter de rug
- # de handen: naar boven gericht ten teken van elegantie en aandacht
- # de hiërarchie: aan de kostuums valt af te lezen wie het hoogste in rang is

Belangrijke eigenschappen van de Majoretteketet:

- # de lach: wél met de tanden bloot
- # de botten: wit maar naar eigen keuze
- # de show: de choreografieën zijn belangrijk maar de fouten worden niet verstopt
- # de interactie: is belangrijk. De energie wordt gedeeld, er worden speelse, verlegen en verleidelijke blikken met het publiek gewisseld.
- # de nostalgie: de gezelligheid en het oproepen van vervlogen tijden. Het maakt deel uit van ons cultureel erfgoed.
- # de knipoog: er is een groot respect voor de echte majoret maar een majoretteketet is speels en zorgt voor ambiance. (TA)

7 Zoveel vlinders vliegen er rond op TAZ. Qu ? Met het woord vlinder duiden de mensen van het sfeerbeheer onderling aan wie - in geval van nood - op elk moment kan worden opgeroepen. De rondfladderende veiligheid, steeds tot uw dienst.